

— Но, мила моя, ще доде време когато не ще та викамы вече дѣте, и ако желаешъ тогази да та почитатъ хората като жена, трѣба да са погрижешъ отъ сега за да обуздаешъ страшното си поведеніе, и странната си тѣзи сърдитина, туй го казвамъ не да та погълчъ, но само за доброто ти.

— Наистина, рече Недія, трѣба да са научъ да крыжъ, да свивамъ сърцето си, тѣзи длъжностъ мы са налага отъ положеніето ми! вѣрвамъ че добродѣтелята на жената състои въ преструванъето.

— Не, Недіе моя, който обуздава себе си не е лицемѣръ, тѣзи добродѣтель е необходима и на мъжетѣ и на женитѣ. Обуздаванъето на страститѣ ни е като тогата на члеловитѣ на сената колто прилося честь.

— Обузданието на страститѣ ни! обузданието на страститѣ ни! Да, имашъ въ сичко право. Когато та слушамъ, Главке, да говоришъ сѣка моя странна мисль исчезва, укротивамъ са тосъ часъ и едно изрядно спокойствіе ма обладава. Да съвѣтувай ма сѣкоги, поучавай ма, ты си мойтъ спаситель.

— Твоего добро сърце, Недіе, ще ти бжде сѣкоги добъръ водачъ, когато сподучишъ да управишъ чувствата си.

— Увы! такъзи подвигъ е за выжси не исполнимъ! и туй катто извика въздѣхъ и си стры слзытъ.

— Не думай тѣй, само първата стѣпка е трудна.

— Тѣзи първата стѣпка я опитахъ азъ, рече невинно Недія. Но ты, мойтъ Менторе, намѣрвашъ ли я лесна? можешъ ли ты да скрываетъ, да управляешъ сѣкоги любовъта си къмъ Юна?

— Любовъта, любезна моя? . . . О туй е друго.

— Тѣй и азъ мисляхъ, отговори Недія като са усмихнъхъ мѣлахолическы. Главке приемашъ ли слѣдователно смиреннытъ ми цвѣтъ? употреби ги какъто искашъ; дай ги и на Юна ако обичашъ, приложи слѣпата нѣколко свѣтливо.

— Не, Недіе, отговори благородно Главкѣ, койго поосѣти че една ревностъ са крые въ думыгъ ѿ, чо я помысли за ревностъ на дѣтинска суетностъ. Тѣзи хубавы цвѣтъя не давамъ никому; сѣдни тукъ да ми оплетешъ отъ тѣхъ единъ вѣнецъ : а този вѣнецъ. Не е първый пѣтъ сега дѣто нѣната ти рѣка плете вѣнци за мене.

Какво блаженство, за злочесто момиче да сѣдне близо при Главка! тя взмъкнъхъ отъ пояса си концы лѣняны и разноцвѣтны и наченъхъ плетельето на вѣнцигъ. Очитъ ѿ веле не роняхъ слзы и една сладострастна засмѣхка са мѣрнъхъ бърза като молнія на устныгъ ѿ, и като сѣщо дѣте наслаждаване са отъ настояжето, си благополу-